

Çorum Alaca Mazıbaşı köyünde 1965 doğumluyum. İlkokulu zor bitirdim (gülüyor). İlkokulda birinci sınıfla 2 sınıflı bir öğretmenimiz okutturdu, 3. sınıflı bir öğretmenimiz okutturdu, 4. sınıfla 5. Sınıflı bir öğretmenimiz okutturdu. O anda bizim köyde 3 tane öğretmen vardı. 3 yaşında annemi kaybettim. Biz dört kardeşlik, analık beni büyüttü. 1984'te de Ankara'ya geldik. Doğduğum köy güzel bir köydü. 70 hanelik bir köy. Köyüm Alevi köyü. Abdal Musamız, Cemimiz, adetimiz, töremiz. Yani köyümüz bağ bahçemiz olan, malla ilgilenen davarla..Herkesin tarlasında bağında bahçesinde meyvesi, yiyeceği içeceği yeterli gelen bir köydü. İlişkımız çok iyiydi bizim. Mesela bir komşunun tarlası yarım kaldıysa, mesela bir ölüsü olsun onun yanında olurlardı. Bir düğünü olsun onun yanında olurlardı. Komşuda azsa o komşuya mutlaka verilmesi gerekiyordu. Eğer o gün o komşu açsa diğeri de açtır. Köyümüzde bir bekçi olsun, bir öğretmen olsun onun hep yiyeceğini içeceğini köylü karşılardı. Ama şu an göç olduğu için köyde kimse kalmamış. Taş çatlasın 20 hane. Ama her zaman da Çorum'dakiler gider, köyde Abdal Musa'sını, Cemini, lokmasını yapar döner. Ne köyümüzün bekçisi ne köyümüzün ebesi..onlar da hiçbir masraf yapmamak şartıyla..her türlü köylü yağından tut, çökeleğinden tut, bağından bahçesinden odununa varacasına köylü karşılardı. Sokaklarda oyun oynardık..diyorum ya yani köyümüzün adeti töresi çok güzeldi.

Şöyle geçirdim. Ben öksüz olduğum için evde pek kalmadım. Teyzemde, ablamda.. Yani ben öksüz olduğum için iyi geçirmedim. Ama köyün şartları çok güzeldi yani. Ben annemi bilmem ama annem ağzından kan gelmiş, kimi dedi mide kanaması kimi de dedi kanser. O zaman tabii böyle şeyler yoktu, ilerlememişti yani. 96'da da babamı kaybettim ama babam gırtlak kanseriydi. Babam 5 sene evlenmedi, evlenmeyeceğim dedi ama 5 sene sonra evlendi. Evlendiği eşi de eşinden ayrılmıştı. Analık bir kız çocuğuyla bize geldi. Ben dört çocuğumu kabul edersen sen de bir çocuğumu kabul edeceksin. Evliliğini öyle yaptı babamla. Bir kız bir tane oğlan..Yani birinci kız, ikinci oğlan, son çocuk yine kız oldu yani. Biz şimdi 7 kardeşiz yani. Babadan bir anneden ayrı, bir de gelen kız kardeşimizi söylersek 8 kız kardeş. Ama tabii onunla bağlantımız şöyle yok..Ne anneden ne babadan.. O da bizim evde gelin oldu.

Bana ablalarım baktı. Ben babamın koynunda yattım. Ben babamı hep anne-baba gibi biliyordum. Sonra da mesela abim bana baba oldu. Ablam bana anne oldu. Biz o gözle bakıyoduk yani. Sonra ayrılık girdi araya. Ben 10 sene babamı hiç görmedim. 82'de ben ayrıldım. 96'da babam gırtlak kanserine yakalanıp Ankara'ya gelince ben baba diyebildim. Yaklaşmamız öyle oldu yani. O bize dedi, ya ben kalacağım ya çocukların kalacak dedi. Zaten iki tane ablam evlenmişti. Abim de askerden geldi. Zaten abim askere gitmeden önce evlenmişti. Abim beni aldı, Ankara'ya geldik sene 82'de. Biz hiç ayrım yapmıyorduk. Biz

mesela anne gözüyle..hani onun suçu yok, annem Allah'tan geldi öldü. Ama hani analık biraz dirliksizdi yani. Küçük yaşta evlenmiş, bir çocuğunu kaybetmiş, bir çocuğunu da alıp bize geldiği için analığının pek psikolojisi iyi değildi yani. Biz hiç ayırım yapmadık ama o hiçbir zaman bize yaklaştı. Bir de hiç elinden bir şey gelmeyen bir kadındı. Abim de anne gözüyle baktı. Ablam da baktı. Hani onun suçu yoktu annemin ölmesinden dolayı ama o bize hiç yaklaştı yani. Dedi ki ya benle kızım yani öz çocukların bu evde kalacak ya da ben bu evde kalacağım dedi. Abim de hayır, dedi. Ben nerede ölürsem bacım da orada ölsün, dedi. Abim beni aldı, getirdi Ankara'ya. Bize herkes kucak açan, öksüzler deyip başımızı okşayan, şefkat sevgi gösteren bir köydü yani. Komşularımız çoktu ilgilenen, yani ne bileyim mesela benim bir amcam vardı, hala yaşıyor. Eşi 2 ay önce vefat etti. Biz sene 82'de çıkmışız ama biz her sene köye gelme imkânı bulurduk. Bu amcamın, yengemin sayesinde yani işte o amcamızı yengemizi anne baba gibi görüyorduk. Mesela yengem 2 ay önce öldü, bizim umudumuz kesildi. Biz sanıyoruz ki annem yeniden öldü. Yani babamız bize bağlı olurdu, annemiz üzerimizde hep olurdu. Bizim hepimiz evde gelin olurduk, abim evlenirdi. Her sene giderdik. Ne bileyim yani daha güngörmüş olurduk. Daha köyün özlemini çekmemiş olurduk. Şimdi ise biz her şeye hasret kaldık yani.

Hatırladığım anılarım, vallahi ilkokul iyi geçti. Öğretmenimiz kendi köylümüzüdü. Amcamın oğlu yanımda oturmuştu. Ben matematikte başarılıyım. Amcamın oğluna gösterirken, amcanın oğluna gösterme ben seni sınıfta bırakırım, dedi. Amcanın oğlunu bırakırım diye hatırlatmıştı. Sonra ben bir gün matematik çalışırken tekrar kağıdımı amcamın oğluna gösterdim. Sen gösterdin diye o sene amcamın oğlunu sınıfta bıraktı. Biz beş tane kızdık, 14 tane de erkek çocuğuyduk. Bize o zaman okulda fındık, fıstık, üzüm verilirdi. Ona çok mutlu olurduk. Nişasta unu dağıtılırdı, ona çok mutlu olurduk mesela. 23 Nisan'da mesela işte iğneye iplik takmak, çuvala koş, yumurta yarışı yap..biz bunlara çok mutlu olurduk. Ben mesela 65 doğumluyum daha 2 gün önce Almanya'ya giden bir okul arkadaşım ile tanıştım. Telefonda konuştum. Çok mutlu oldum. Yani iyiydi okul hayatımız. Köyde kız çocukları okutulurdu. Bir de bizim köy okutmayı çok seven bir köydü. Okuyana çok değer verilirdi. Gurbetten gelince var ya onu baş tacı yaparlardı. Okumuş memur olmuş, ya öğretmen ya işte ne bileyim polis ya sağlıkçı..Çok değer verilir. Köyümüzden bir aile taşınmıştı. Okudu, çocuklarını da okutturdu. Böyle onlar gelince herkes kucak açardı, evine davet ederdi, tavuk kesip ağırlayan bir köydü. Yani hani okudu, kendini kurtardı diye. Ondan sonra daha köyümüz okumaya daha meyil verdi herkes. Köyde yaşarken çocuğunu çoluğunu da okutturup bir yerlere gelen bir köy. Hani araştırırsanız köyümüzde çok yani ne bileyim.. doktor, öğretmen, hakime varasınaca çıktı. Biraz

vardı, hani şöyle vardı..o erkek yani sen bir kızsın, sen hani sessiz kal..Ne bileyim, abine karşı gelme. Öyle bir şey vardı ama herkes yine yapacağını yapardı (gülüyor). Hani anne babaya karşı çok saygılıydık. Yani ben değil köyün hepsi, anne babaya hayatta karşı gelinmez, cevap verilmez. Anne baba o gün ne dediyse o yapılır yani.

Yani şöyle bir ilişki..iyiydi..Benim analığım diyorum ya hani şimdi baktığım gözle babam da bir genç kardeşini kaybetmişti yeni evliyken. Sonra eşini kaybetmiş. Babamın da psikolojisi iyi değildi, analığımın da. Hiç huzurları yoktu yani. Analığım biraz çok edepsiz bir kadındı (gülüyor). Önce babam anneme şiddet uygulamış, analığıma da uyguladı ama baş gelemedi. Ama anneme çok uygulamış babam şiddet. Analığıma pek uygulayamadı. Diyorum ya hani analığım çok edepsizdi, baş gelemedi analığımla. O zaman biz hiç üvey kardeşiz diye görmüyorduk. Ama sonra analığım kırgınlık koyunca biraz soğuduk. Şimdi görüşüyoruz telefonda. Mesela 2 tane çocuklarımın düğünü oldu, geldi bacımın biri de. Kardeşler arasında konuşuyoruz tabii ki de ama öz gibi olmuyor şimdi, doğru konuşmak lazım yani.

Ben de istemedim, veren de zaten olmadı. İlkokulu da zaten bir önlükle 5 sene okudum. Kalem defteri de, bir arkadaşımın ailesi Almanya'daydı, çoğunu o karşıladı. Yani öyle imkanımız da yoktu. Yani bir baba sadece inşaatlarda çalışıyordu. O da iş bulursa..9 nüfusla nasıl okutursun? Erkek kardeşimi de okutmadı. İmkanlar yoktu. Yani orak, harman, bağ bahçe..işte onlarla uğraştık. Yani yaz geliyor işte odun kesme, işte kış geliyor kış işleri. Bağlarımızı keser, üzüm kaynatırdık, harman zamanı.. Böyle işlerle geçiyordu yani. 16 yaşına kadar köydeydim. 12 Eylül'de köydeydim ben daha. Yani 12 Eylül'ü şöyle hatırlıyorum. Ben köydeydim, abim askere gidecekti. Abim Çorum'a kadar gitti, geri geldi. Dedi askerleri almıyorlarmış dedi. Zaten biz biliyorduk. Biz akşam 7 haberlerini izlerken..şey dinlerken bizim Çorum olaylarında bir yakınımızı kaybettiğimizi haberlerde duymuştuk isim olarak. Yani isimleri verildiğinde. Zaten ben bir hafta da Suluova'ya gittim, Amasya'nın Suluova'sına. Ben Suluova'ya gittim. Söylemesi ayıp ablam hamileydi. Ablam doğum yaptı. Sabah ben dışarı çıktım, gidip de komşudan süt alacam. Baktım 2 tane polis dışarıda, jandarma yani. Dedi sen sokağa çıkamazsın. Niye dedim. Dedi şu an sokağa çıkma yasağı var. O zaman ablamın televizyon da radyo da yoktu. Sonra ben içeri girdim. O gün ablam doğum yaptı. Sonra tak tak tak silahla ablamın camına vurdular. Niye vuruyorsunuz dedik. Dedi ki camınıza bir kilimi çivi ile çakın, ışıklarınızı kapatın dedi. Biz de dedik ki şu anda doğum yapıyor. O zaman dedi kilim çakın, hani camınız karanlık olsun dedi. Çünkü dedi karşıdakiler camınızı hedef alıyor. Silah atıyorlar dedi camınıza. Böyle hatırlıyorum 12 Eylül'ü. Köyde şöyle konuşuluyordu. İşte o zaman yakın köylerimizde Sünni köyler vardı. Tabii biz onlara kız verip kız almazdık. Düğünlerimize gidip gelirdik,

düğünlerimiz olurdu. Biz onların düğününe giderdik, onlar bizim düğünümüze gelirdi ama öyle kız alıp vermek yoktu. Sağcılık solculuk vardı. Tabii o zamanlar bize okulda hiçbir şey öğretilmediği için bir şey söyleyince işte derlerdi o köy Sünni, biz Kızılbaşız. Biz ondan birbirimize kız alıp vermiyoruz. Sonra o Çorum olayları olduğunda biz üç Köyün ortasındayız köy olarak. Ama bizim köyün otobüsü var. O köylerden yolcuları toplayıp da Çorum Alaca'ya gidiyoruz. Meğer bunlar bizi yaktılar, biz de bundan sonra onların yolcularını götürmeyeceğiz, yolları kapatacağız dediler (gülüyor). O köyün yolcularını almadılar. İki kere de bizim köyün tüm erkekleri toplandı, Çorum'a kadar gittiler yani yardımlaşmak için. Sonra da işte devlet silahları toplayınca herkesten önce benim babam teslim etti yani. Gittiler, herkes silahını teslim etti. Mesela 15 Temmuz'da olan gece benim hemen Çorum olayları aklıma geldi. Dedim aynı öyle olacak, görüyon mu işte, mesela ikicilik yaratılacak, sağcılık solculuk olacak, insanlar gene ayrı düşecek diye geldi aklıma yani. Daha mesela Çorum hala öyledir yani. Çorum 15 Temmuz'da veya bu seçimlerde yukarda bir yürüyüş olsa polis önünü keser ki hani öyle işte solcular yukardan geliyor yani. Bilirler yani. Çorum ikiye bölünmüş, ne bileyim bir tarafı Alevidir bir tarafı Sünnidir yani. Köyden göç edenler bir tarafta oturur, diğer Çorum'un yerlileri de..işte öyle insanları yakan, ikicilik yaratan insanlar da aşağıda oturur.

Alevi olduğumdan da uğradım ayrımcılığa, Kürt olduğumdan da uğradım. Yani şöyle anlatayım..Kürtler sevilmiyor, Kürtler horlanıyor. Biz bilseydik Kürtleri işe almayız diye..bunları biliyorum yani, kulağımla duymuşum. Mesela arkadaşlar arasında bile anaam Kürtmüş, biz Kürtleri hep kötü biliyoz..Yani horlanıyoz yani işyerlerimizde. Zaten biz önce bir kişiymiş Kürt olarak, sonra biz çoğalınca arkadaşımız derdi, ha şöyle ya derdi. Çoğalın, çoğalın bak ne güzel oldu. Birken işte 9 kişi oldu, on oldu diyerek gururlanırdı. Arkadaşımız gururlanırdı. Arkadaşımız da Sivaslıydı hani.

Zaten benim abim inşaatçıydı, köyde yapacak hiçbir şeyi yok. Bir dalı yok yani. E abim gurbette çalıştığı için ben nerde çalışırsam eşim, bacım orda olsun dedi. Ankara'ya göç etti, Mamak'a geldi. Mamak'ta işte bir gecekondu aldı. Abim Mamak'ta halen de oturuyor yani. İnşaatlarda çalıştı. İki tane çocuk okuduğu yere kadar okuttu. Ondan sonra da everdi. Emekli oldu. Şimdi de işte yaşıyor abim. Ben 82'de abimle Ankara'ya göç ettim. Mart'ın sonuydu. Ben 65'te nişanlandım. Pardon 65 değil. 85'te nişanlandım. Bir sene nişanlı kaldım. 86'da da düğünüm oldu. Abimin yanında yani gelin oldum. Valla geldiğimde ben..zaten Mamak'a geldim. Abimin oturduğu yere geldim. Abimin oturduğu yer de biraz yokuş. Yav abi Ankara dedikleri bu muymuş, hiç Ankara'ya da benzemiyor, dedim. Tabii o zaman hiç bu bayanlar çalışmıyordu. Bir nakış dikişe gidim dedim, e baktım abimin imkanları yok ki. Mesela bana bir kumaş veya

bir iplik alacak imkânı yoktu yani. Komşu yine yakın köylerimizdi. Hatta abimin elektriği yoktu. Biz de komşudan elektrik istedik. Dedi ki bu sağ sol davasından ben elektrikten tövbe ettim ama size elektrik vereyim dedi. Abimin o zaman elektrik suyu yoktu. Abime elektrik verdi. Bu sene rahmetlik oldu. Allah gani gani rahmet eylesin.

Gelin oldum, eşim de göndermedi ne nakış dikişe ne işe. Bayanlar çalışmaz. Çalışan bayan kötü olur (gülüyor). Erkeklerin gözünde, hele Çorum erkeklerinin hayır çalışan bayan iyi olmaz, çalışan bayan kötüdür. Çantayı takıp da bayan işe gider mi? Bizim maaşımız size de yeter bize de..o zaman da inşaat iyiydi yani. 1 ayda ya bir boşları olurdu ya da hiç olmazdı. Ama şimdi inşaat da öldü, herkes de eşini işe gönderiyor yani. Şöyle yani. İş yok. Geçim zorluğu yani. Yetiştiremiyor. O da bir şey diyemiyor. Bakıyor ki sonra herkes çalışıyor, o da eşini gönderiyor.

Çok iyiydi yani. Köy gibiydi. Yani birbirimize gelip, çay içip, o bir gün orda, bir gün o komşusunun evinde, bahçesinde, bir gün o komşunun balkonunda. Bir tarafta Yozgatlı komşumuz vardı. Bir tarafta Tokatlı komşumuz vardı. Allah gani gani rahmet eylesin. Çok iyi komşulardı yani. Bir de biz gelmişiz. Bunlar çocuk çoluk sahibi. Biz gelmişiz, 3 tane cahil, küçük yaşta gelmişiz yani. Abim askerliğini yeni yapmış, yengem genç, ben ufak kız çocuğu. Yani 16 yaşında. İyi davranıyorlardı yani. Biz de sayıyorduk zaten, seviyorduk. Şöyle bir anımız var. Benim Yükseltepe'de dayım var. Geldiğimiz sene ben, yengem gittik o yengeme, dayımın karısına ekmek pişirdik. Ama biz köyden gelmişiz. Biztutuyoruz eteğin altında pijama giyiyoruz. Şimdi biz de yengemgile gittik, ordan çıktık. Yengem dedi ki yarın şeye gidelim dedi, Gençlik Parkına sizi götürelim dedi. Gençlik Parkını görün dedi. Hiç görmemişiz, gitmemişiz. Ertesi gün biz Gençlik Parkına gittik. E boydan elbise giyiyoruz, altında pijama var. Etek giyoruz, altında pijama var. Herkes bize bakıyor. Sonra yengem dedi ki eşine ne yapıyorsan yap da çorap giysin altına dedi. Başında da eşarp vardı. Çıkarsın dedi, genç kız olduğu bile belli değil dedi. Herkes bize bakıyor dedi. Ondan sonra işte biz pijamayı çıkardık, çorap çekmeye başladık yani. Çorap giyorduk eteğin altından. Öyle bir resmimiz vardı, anımız var yani.

Görücü usulü tanıştık. Benim rahmetlik büyük kaynım vardı. Fabrikada çalışıyordu. Bizim bir komşumuz da o fabrikada çalışıyordu. Benim eltimin de karşıda bir akrabası vardı. Kardeşi vardı, demiş gelsin. Kardeşimin oğluna demiş bir kız arıyoruz ama nasip bi kız bulmadı. Burda bizim komşumuz demiş ki köyden taşındılar, geldiler. Kardeşinin yanında duruyo. Temiz bi kız var. Bi bakmak isterseniz gelin bakın. İşte geldiler baktılar. Gündüz elitim geldi baktı, akşam da hemen dünür geldi. Abim de dedi ki bu işler böyle olmaz, oğlunuz gelecek, ben bi oğlunuzu göreceğim dedi. Bi bacımla şartlarımı konuşacak dedi. Ben sizi bi sorup soruşturacam dedi. Gidip

babama danışacam, babamın rızasını alacam dedi. Ondan sonra bu işler olur dedi. Tanışmamız böyle oldu. Şimdi bizim ailede misafir içeri girince ayakkabıları düzeltirler dışarıda. Bu da ayakkabının topuğuna basmış. Ben dedim ki bu kimmiş ki dedim, Yenidoğan'ın çakalları gibi ayakkabının topuğuna niye basmış dedim. Neyse, bayramın 4. günüydü. Kurban bayramının 4. günü, hiç unutmam. 8.ayın 28'iydi. Ben şeker tuttum, aldı, sigara tuttum, aldı. Kolonya tutmuştum. Bunlar çıktı gitti, akşam yine dünür geldiler. Ertesi günü hani abim öyle deyince dedik ki diğer kardeşim gelsin, sen bi gör. Gelmişti yengesiyile. Abim dedi ki bi oturun, meyvenizi yeyin, çayınızı için, ondan sonra bacımla hani şartlarını konuş. Ben de böyle çok bekledim dedi. Kızı almak için çok koşturdum dedi. Ayakkabı eskittim dedi, gittim geldim dedi. Hem halamın kızı hem yakın köylüydü yengem. O ara dedi ki yav sen gidip gelmişsin, koşturmuşsun diye, beklemişin diye biz de mi yapacağız dedi. E tabii bu benim zoruma gitti. Abime niye böyle bir tepkiyi gösterdi, niye böyle bir terbiyesizlik yaptı dedim. Ne deli ne akıllı dedim. Çay tepsisini götüröcen kafasına geçirecen (gülüyor). Ne saygısız bi insan dedim, hani niye böyle konuşuyor. Sonra biz odaya geçtik, şartlarımızı konuşacağız. Bu bana bişeyler sordu. Ben de buna bişeyler sorunca bana dedi ki sen kaç yaşındasın. 30 dedim. Gerçek dedi, sen çok bilgili konuşuyon da sen kaç yaşındasın dedi. Ben daha 19 yaşındayım dedim. İşte konuşmamız böyle oldu. Sonra işte bunlar bir nişan düşünüyordu. Dediler nişan yapıcaz. Abim dedi ki tabii ki dedi. Bunlar tuttu bir yüzük taktılar, kahvesini içtiler. Yengesi, bu, ben, yengem, elim gittik yüzük aldık. Dediler işte başka zaman da bir nişan yapılır. Abim tamam dedi. Araya bir hafta girdi gurban olayım, biz oturuyoduk, kapı dövüldü. Abim dedi ki kız yoksa nişanlın mı geldi. Haber mi verdin ki nişanlın gelsin. Bi kalktım ki abisi rahmetlik, kaynanam, elim, kaynım. E biz nişan getirdik. İçeri girdiler. Abim dedi ki siz nasıl nişan getirdiniz, nişan böyle mi olur dedi. Siz önceden bana bi haber verin, ben müsait miyim dedi. Ben büyüklerime danışacam ya da davet edecem dedi. Dediler ki dünürüm bişey olmaz, aramızda bi nişan yapalım. Sonra abim mutfağa geldi dedi ki bacım sen ne diyosun dedi. Ben bunların hani çıkmışını verim, geri mi gitsinler, dursunlar mı. Böyle nişan mı olur, böyle adet töre mi, neymiş ki yani hiç mi görenek görmemişler dedi. İşte nişanım da böyle oldu. O gün nişanlandık. Sonra da işte biz salon tutacaz, düğün yapacaz..1 sene öyle bekledim yani. Ben 8. ayda nişanlandım. Öbür sene 10. ay olmuş, eee biz salon bulamadık. Bir senede salon bulunmaz mı? İpe un serdiler. Eşya aldılar, bir ev kiraladılar, sonra mahalle düğünü yaptılar. İşte bu kadar. Hatta abim dedi ki bak dedi bana yalan konuşmayın, salon tutmuyorsanız, gücünüz yetmiyorsa dedi erkekçe karşıma geçip gücüm yetmiyor de, ben de diyeyim ki bacımın elinde, kaçın gidin. Ben bacımı kendim veririm ama böyle dedi ipe un serer gibi yok biz salon bulamadık, yok şöyle..kocaman Ankara'da siz 1 senenin içinde salon mu bulamadınız dedi. Yani benim mantığıma yatmıyor dedi. Siz hani

durumunuz yoksa açıkça söyleyin dedi. Gelinliği de Őeyden aldılar..bir teyzesinin oğlunun dđđünü olmuş, onlardan bulup getirdiler, emanet yani. Kiralayıp hani. Satın da almak yok. Sonra dđđün günü sabah oldu, baktım bunlar geldi. Dediler gelinliği evde giydirecez. Yengem de dedi ki siz dul mu götürüyorsunuz dedi. Siz bi kız alıp dđđün yapıyorsunuz dedi. Siz bu kızı kuaföre, berbere götürmeden biz bu kızı size vermiyoz dedi. Sonra, bi amcamın gelini vardı. Büyük doğumda çalışıyordu. O dedi benim tanıdığım var. Eskiden pazar günleri berberler açık değildi ya. Sonra o dedi ki ben bir arkadaşıma sorayım dedi. İşte evine kadar gittiler, bi taksi tuttular. Eskiden telefon melefona yoktu böyle. Sonra işte götürdüler kuaföre. Mahalle dđđünü yaptılar yani senin anlayacağın.

Abim Fahri Korutürk'te. Kaynım da Boğaziçi'nde. Hemen yokuŐun üst tarafında. Yakındı yani. İkisi de Mamak'taydı yani. İkimize de kardeşlerimiz bize büyüklük yaptı yani, evlendirdiler. Evlendikten sonra Açıkalın'ın altında oturdum bir gecekonduda. Orda kaç yıl yaşadım..9 ay. Çöpün üstünde arsa aldık. Çöpün üstünde ev yaptık yani. Hani ev yapıp da işte 4 duvarını örmüŐtük. Gecekondu dediğimiz yani. Gece ustalar çalıştı, gündüz de abim sıvasını yaptı. Ne cam var, ne pencere var, ne su var, ne elektrik var. Götürdük eşyamızı, ortaya koyduk. Zaten benim hemen çocuğum olduğu için..9 ay sonra çocuğum oldu. Zaten biz hemen ev yaptık. Bi arsa almıŐtık. Altınlarım vardı. Çöpün üstünde ev yaptık. O gördüğün gecekondular, çöpün üstü var ya. Kaç yıl yaşadık orda..işte çocuğun ilkokulu bitti, ortaokulu bitti, liseye yazdıracağımız sene Şeye gittik işte. Gecekondu hayatı da iyiydi. Aynı o Ankara'ya geldiğimiz sene, birbirimize gelip herkes ev yaptı ya yeni tanışıyor, yeni yaklaşıyor birbirimize. Mesela biri elektrik aldı mı 9-10 eve verirdi. Birinin suyu akıyorsa iki evle, üç evle paylaşırdı. Tabii önce bir başka yerden elektrik çektik, on aile çektik. Suyu sırtımızda taşıyorduk. Kömür deposunun yanındaydık. Dışarı hiç çıkmıyorduk. Yani kömür hep üstümüze geliyordu. Yazın, kışın hep evin içindeydik biz. Burda daha çok zorluklar vardı. Niye? Asfaltımız yoktu, suyumuz yoktu, elektriğimiz yoktu. E iki sene sonra elektrik aldık, su aldık ama mahalleye asfalt gelmedi. Çoluk çocuk..benim çocuklarım gitmiyordu ama komŐuların çocukları gidiyordu. Ayakları hep çamur. Önlükleri, yakalıkları ütöleyecekler, elektrik yok. Elimizde mesela çamaşır yıkıyorduk. Dışarıda teneke ile su kaynatıyorduk. Kimi imkânı varsa tüpte yapıyordu. Su kaynayacak da banyo yapacaksın veya ateŐ yakıp suyu kaynatıp içeri götürüp banyo yapacaksın. Veya güneŐe koyu, ısınacak, ılıyacak, onunla banyo yapacaksın. Ama herkes evine barkına sahip çıktı, herkes kendine bağ bahçe yaptı. Tabii onun da mutluluğu var. Kendi evimiz, hani kiradan kurtulduk diye. Bunlar hiç gözüne gelmiyor. Yok elektriğin yok, yok suyum yok, yok mahalle çamurlu. Tabii erkek ne! Erkek bi çalışıyor, eve geliyor. Ama o bayan, hem kömürün isi..diyorum ya

biz çamaşırı sererdik, o kömür deposundaki kepçe kömürü yukarı kaldırınca kömür tozu gelirdi, biz tekrar gözyaşımızla o çamaşırı toplayıp ya tekrar yıkardık ya tekrar durulardık. E çamur..erkeklerimiz geliyor ki ayakları yarıya kadar çamur. Ayakkabıları çamur, hem pantollarına sıçramış. Ütü yapacaksın, ütü yok. E sobalarımız kovalı değil, soba yakıyoruz, altındakini temizle, tekrar yak. Gece evler buz gibi. E gecekondlu mesela sen sadece salonda yakıyon, öbür tarafa geçiyosun ki süngerine varasınca donmuş. Sular donmuş, açamazsın. Tabii ki zor şartlar. Hele ben daha çok zor şartlarda geçirdim. İki tane kaynım yanımda. İnşaatçılar hepsi. O kadar işte onlara bak, ne bileyim..Üstünü başını yıka, iş elbiseleri..böyle geçti hayatım. Ki mesela çocuk var 2 tane, 2 tane de kaynım var. E kışın da kaynanam rahmetlik yanımıza geliyordu. Daracık evde..mesela bir oda bir salon vardı, bir de mutfakım. 21'inde "...." dünyaya geldi. 28'inde taşındık. Diyorum ya 4 gün kaldık o evde. İki sene sonra da "..." kucağıma geldi. Zaten o doğduktan sonra biz toparlayabildik. Bak düşün. 2 sene susuz yani. Tam Açıkalin'da ilk ev yaptığımızda Açıkalin'da suyu sırtımızda getiriyorduk su deposundan. Sonra biz yolun öbür tarafında bir komşudan ben sırtımda taşıyordum gece mesela. Mesela hamileyim ama omuzluğumda su taşıyorum. Omuzluğun iki tarafında su var, bir de kolumla getiriyorum. Hatta bi Yozgatlı komşumuz demiş ki yazık şu ahlaya bi el arabasıyla su götürim, yazık demiş hamile hamile su getiriyö. Akınca gece 2'de, 3'te akıyordu. Tabii erkekler yardım ediyordu Allah var. Kayınlarımın ikisi getiriyordu. E ama 5-6 kişi bir evden alıyoruz. Sıra sana gelecek ki suyu doldurup doldurup evine getireceksin. Sıra gelmezse alamazsın. Ya da kesilirse mesela..yetişmezse yine başka tarafa taşırınsın.

Çok dik kafalı, sert, hep benim dediğim olacak, şu saatte gidecen, şu saatte gelecen, bana danışmadan şunu şöyle yapmayacaksın gibi..bi de diyorum ya iki tane kaynım vardı. Tabii o beni zorlamadı kardeşlerime bak diye ama ben mesela öksüz kaldığım için..ben de abimin yanında gelin olduğum için..yani kayınlarım da çok beyefendiydi, ben kayınlarıma baktım yani. Hiç yardımcı olmazdı mesela. Çay içecek, sen yanında oturacaksın. O on bardak çay içecekse on bardak çayını sen dökeceksin. Suyunu getirip elini yüzünü yıkayacak, ayağını sen yıkayacaksın. O kayınlarının hepsinin eline su dökeceksin, ayaklarına su dökeceksin. Sabah kalkıp..iki tane kaynım yanımda duruyor..bi önce eşime kalkardım, sonra bi kaynıma kalkardım, sonra bi kaynıma kalkardım. Yatağa girip ayaklarımı ısıtamazdım. Sonra kalkıp çocuklarıma mesela küçükken kahvaltısını verirdim. Okula giderlerken sonra çocuklarıma kalkardım. Sade kuru kuruya bi severdi çocukları. Ya ben bi kucağıma alım, sen bi karnını doyur, ya da mesela ben bi avutim sen başka işine bak..ama benim çocuklarımda bi komşunun emeği çok yani. O komşunun sayesinde ben çocuklarımlı büyüttüm şimdi Allah var. Karnını

doyururdum, altını değişirdim, komşum götürürdü, ilgilenirdi, bakardı, getirirdi. Ki ben ona göre...bi de eşimin bi huyu vardı. ÖĞlen pişirdiğim yemeği akşam hayatta yemezdi. Sabah kahvaltısı yapacaz, öğlen iki türlü yemek pişirecem, onu yiyecez. Bi de akşamüstü yemek yiyecez. Bi de mesela inşaatılardı. Sabahleyin..kışın alışmazlardı. Bi 10'da kalkıp yemek ye, bi 2'de, 3'te ye. Bi de artık akşam 9'da mı, 10'da mı, 11'de mi acıktılar, yine yemek pişir. İki türlü yesinler. Yok suyunu ayır, mutfakta leğenin içinde bulaşık yıka. Ya sana yardım edim, ya şunu yapım..hayatta! Ya bi kova doldurim, ya bi su getirim..yok yok yok. şimdi yapıyo. şimdi inkar etsem..şimdi çok güzel yapıyor. şimdi işten gelsem sofrayı seriyo, yapılmış yemek varsa ısıtıyo, çayımı yapıyo, önüme getiriyo. Yok canım! şimdi değişti. Keşkeee şimdiki hali o zaman olsaydı. Etrafa baktı, çocuklar büyüdü. Biraz anladı kendi hatalarını. şimdi kendi hatalarını biliyor. Zamanında keşke böyle yapmasaydım, böyle yapmasaydım, hakkaten öyle olmazdı..biliyo hatalarını yani. Ama iş işten geçti. Neyleyim! Çocuklarımı ben okula götürürken ben elişi yapıyodum. Sağolsun bi komşumuz..işte gecekonduda komşumuz..4-5 tane komşumuz hep arkalarından da sylyom elişi yapıyo. Ben o zaman paraya elişi yapıyodum. Sabah mesela kalkıyodum, iki kaynıma, "...."e çaylarını veriyodum, işe gidiyolardı iş bulurlarsa. Bulmazlarsa gelirlerdı. Ondan sonra ben kalkıp çocuklarımı okula götürürdüm. Gelip işlerimi yapıp, yemeklerini pişirip tekrar..Açıkalın'da okuttuğum için hep çocukları götürdüm, getirdim yol tehlikesi var diye. O arada fırsat buldukça hem çocuklarımla ders yapıyodum hem elişi yapıyodum. Hiç kapımdan, bahemden bi yere gitmeyen bi insanım ben. 7-8 sene paraya hep elişi yaptım ben. Abin o zaman inşaatlarda çalışıyo ama inşaatlarda sigortasını yapmadıkları için hep isteğe bağlı yatırıyodu. Askerlik borçlanmasını yatırdık. İşte bi katkım oluyodu yani benim. Sonra işte "...." ilkokulu bitirdi, ortaokulu bitirdikten sonra liseye gidiyorum ama ben niversite okuyacam, siz beni mutlaka dershaneye göndereceksiniz dedi. Biz de oturduk, konuştuk. Bak sen inşaatlarda alışıyon ama sen kışın  ay, dört ay alışmıyon. Yazın alışıyon, yarıdan çok alışmıyon. Yok elektrik gelmedi, yok imento gelmedi, yok kum yoktu, yok iş bulamıyom, yok paramı alamıyom. Biz bu çocukları okutursak, bu çocuklar yani mutlaka para lazım yani. Taksidini gününde vermen gerekiyo. O da komşulara söylemiştim. Sağolsun işte komşu da bir arkadaşa söylemiş. O da demiş ki sabah getir durağa, ben bi göreyim. O arkadaş da beni aldı. Durakta görür görmez gel dedi, işyerine gidelim. O gün hemen gider gitmez Kızılay'da o oklavayı elime verdi. Senin ocukların dedi, madem liseyi bitirecekmiş, dershaneye yazdırırsın dedi. Ben de 4 tane kızımı böyle okuttum dedi. Senin alışman gerekiyo dedi, sağolsun. Bana bi annelik, bi ablalık..böyle nasihat verdi. Zaten ben de çalışacaktım yani ev işi olsun, ocuk olsun, ne bileyim hasta bakıcılığı olsun. Ne iş olursa olsun ben yapacam dedim çocuklarım için. İşte çocukları dershaneye yazdırıcam diye 2004'te ben işe

başladım. Mantı yaptım. Kızılay'da biz mantı yapıyorduk. 9-10 bayan Sakarya Caddesinde mantı açıp kesip kıymalayıp toplayıp..gözleme yapıyorduk. Ondan sonra 10 yıl oldu çalıştım. Burda bir anlaşmazlık oldu, ayrıldım. Ondan sonra da işte şirketlerde, nerde iş bulursam 2 sene, 1 sene..daha halen çalışıyorum yani ben şu an. Çalışmak aslında çok iyi bişey. İnsanın kendi parasını kazanıp da kendisinin harcaması..istediğin gibi harcayabiliyorsun. Şöyle zordu. Önceki çalıştığım yerde 12 saat çalıştım. Sabah 7'de giriyorduk, akşam 7'de çıkıyorduk. Bi de işimiz çok ağırdı. Sigortamı geç yaptılar. Şimdi çalıştığım yerlerde bana hayatta iş zor gelmez. Ne iş olursa olsun ben yaparım. Hiç erinmem, usanmam, üşenmem yani, zoruma gitmez. Tabii ki oraya gidiyosun oranın şartları değişik, buraya gidiyosun buranın şartları değişik. Yok iş bitti, yok senin istediğin gibi maaşını vermiyolar gününde. Ama çalışmayı seviyorum ben yani. Önceki aklım olsaydı, ben böyle çevreyi görmüş olsaydım, ben kıziken çalışıp hiç evlenmeyi düşünmezdim. Çalışmak şöyle iyi. Çünkü sen çalışıyorsun..benim çocuklarım ilkokula, ortaokula giderken ben çocuklarıma hiç harçlık verdiğimi düşünmüyorum. Sadece bi cumadan cumaya veriyordum. Ama ben çalışmaya başlayınca..o zaman hiç unutmam ben evde dantel yapsam da 300 lira kazanıyordum, yani asgari ücretle ilk girdiğimde..2004'te asgari ücret 300 liraydı. O zaman 300 lirayı alıp da gelip de 150 lirayı birine 150 lirayı birine verince dünyalar benim oluyodu. Yani bir günde de harcasalar demezdim ki yavrum ben bu parayı zor şartlarda kazandım, siz niye böyle harcadınız demezdim. Çünkü ben önceleri vermedim, çok zoruma gidiyodu yani. Çocuklara insan günlük harçlık vermez mi..yoktu ki verim yani. Halen şimdi ikisi de evlendi, anne paramız yok desinler, ben aldığım gün verim. Hiç zoruma gitmez yani. İstedğim gibi de verebiliyorum yani. Niye? Çünkü kendim kazanıyorum. Ama o zaman yetiştiremiyoduk yani. Yetiştiremiyoduk, eşim de hiç sen al şu parayı hani istediğin gibi harca da demiyodu. Ben de yani veremiyodum çocuklarıma. Ben o zaman çalışmaya başlayınca hani bi de işin zor olduğunu, geç saatte gittiğini, erken gittiğini..yardımcı da oldu. Ben de dedim yani çalışmaya gidersem, istediğim yere de gidebilirim, gelebilirim yani kısıtlamanın hiç bi anlamı yok. Sen buraya kadar beni tanıdıysan tanıydın. Anladıysan anladın. E biraz da çocuklar büyüyünce ben biraz oturmaya başladım. Dolmuş, otobüse binerken hiç çekinmedim. İşyerinde de hiç çekinmedim. Ben şeyim yani..tez anlayan, bi seferde anlayan insanım. İşimi de yaptım. Ama dengesiz bi arkadaşımız vardı. Çok sert, insanı horlayan, insanları ezen, insanları azarlayan biri vardı. Biraz ondan çekiniyoduk biz. Yine ben çekinmiyodum da arkadaşlar çok çekiniyodu. Çok çekinen arkadaşlar vardı yani. 11 yıl mıydı, 10 yıl mıydı çalıştım orda. Ondan sonra işte o işten ayrıldım. Ayrılmamın nedeni de şuydu. Önce 7 kişiye tazminatını verdi. Kimi ev aldı, kimi çocuğuna işyeri açtı. Ben de biz kiradaydık Eryaman'da, ben patrona dedim ki bak dedim bizim şofbenimiz bozuldu, biz kazanla su ısıtıp çocukları banyo yaptırıyorum

dedim..çocuklar üniversite okuyo. Şimdi dedim sen tazminatımı ver dedim, biz bi ev almayı düşünüyöz. Veremem dedi, verirsem sen çıkarsın dedi. Ben de dedim ki hayır, ben niye çıkayım dedim. Ben daha çok borçlanıyorum, daha çok çalışmak isterim dedim. Dedi ki ben verirsem seni çıkartırım. Ben de çıkart dedim o zaman. Güya benim gözümü korkuttu ki tazminat almayıp..işte tam hakkımı da vermedi, tazminatımı verdi, beni çıkarttı. İş de biraz ağırdı zaten. Çocuklar dedi anne çık dedi, bu iş çok ağır dediler.Sanki iş mi yok, başka iş bulursun. İşte bu şekil çıktım yani. Sonra aynı yani..mutfaklarda, sürekli ben mutfaklarda çalışıyorum yani. Salatacı olarak girdim. Ne bileyim, aşçı yardımcısı olarak girdim. Şimdi de bi yerde yemek yapıyorum yani. Bi yerde hamburger köftesi basıyorum. Çalışıyorum, sigortamı doldurmak zorundayım ben.

Sende olmadıktan sonra hiç kimse sana bişey yapamaz. İstersen yüz tane erkeğin içinde çalış. Eğer sende varsa her şeyle karşılaşırın. Çok şükür ben hiç..ne yolda, ne belde, ne işyerlerinde hiç bişeyle karşılaşmadım. Yani 100 erkekten 5 erkek saygılıydı. Öbürleri hiç yani. E zaten bi insanın kendine saygısı olmayınca başkasına da saygısı olmaz yani.

Çocuklarımla aram iyi çok şükür. İşte ikisini de everdik. Önce kızımı everdim. Kızım küçük. Oğlum büyük. Ama önce kızımın nasibi açıldı yani. Üniversitede tanışmıştı. Onu everdik. Şimdi Bursa'ya yerleşti. Çalışıyor çok şükür. Ondan sonra da oğlum evlendi. O da Kastamonu Cide'de. Bir çocuğu oldu. Her gün görüntülü konuşuyöz 2-3 kere. Ellerinden öper, bir torunum var. Babaanne olmak çok güzel bir duyguymuş. Gerçekten insanlar hep diyodu, torun tatlıymış. Biz yaşayınca anladık. Gerçekten dünya tatlısı. Valla çocuklarımla ilgili benim beklentim çoktu ama her şey göğsümde kaldı inan ki. Üniversite okurlarken onların hayali de değişikti, benim hayallerim de. Ama demek nasip değil, kısmet değil, olmadı. Buna şükür yani. Yine kızım çalışıyo, e damat da çalışıyor, gelin kız da çalışıyor. Oğlanın bi işi yok, o da hayırlısıyla bi iş bulaydı. Tabi onlar ne kadar huzurlu, geçimleri rahat olursa, ben de o kadar mutlu, huzurluyum. Ben iyi duyunca mutluyum yani. Valla dünya malı dünyada kalır. Benim hiç dünya malıymış, yok şuyum olsun, yok buyum olsun hiçbir zaman, küçük yaştan beri düşünmemişim, düşünmüyorum da. Sağlıkla huzur istiyom. Bu kadar yani. Çocuklarımla ilgili bana göstertmesin, hiç bişey istemiyom. Ki Ankara diyorum ya yani 82'de geldiğimizde o zaman 100 kişi çalışıyorsa bir tek bi bayan çalışıyodu ev işlerinde. Şimdi bakıyorum tüm bayanlar çalışıyo. Niye? İşsizlik başını aldı gitti. İnsanlar çok..yani bi çocuğuna bir kilo meyve, ne bileyim..bir harçlık veremeyecek duruma geldi. Geçinmemek elde değil yani. Karı koca da çalışsa maalesef yani..asgari ücretle insan ne çalışır da para getirir de çoluğuna çocuğuna ne yedirebilir yani. Çoluğun çocuğun bişey isteyince..ben o zaman tabii ki çalışmadığın için çoluğun çocuğun

senden bir para, ne bileyim bir yiyecek, bir giyecek isteyip de insan almayınca insanın belleri kırılıyo. Ama şimdi herkes çalışıyo. Yani bu bayanların çalışması da biraz erkeklerin işine geldi. Erkekler daha güzel yatıyo yani. Bayan her işi yapıyo. Her zorluklarla karşılaşıyo. Direniyo, dayanıyo..ne bileyim af edersin diyor ki hastanın altından al diyo, yapıyo. Temizlik yap, yapıyo. Ne bileyim, ev işlerine git, yapıyo. Şirketlerde çalış, yapıyo. Hastaya bak, yapıyo. Ama işte erkek öyle değil. Bi mesleği varsa ben bu mesleği yaparsam yaparım, yapmazsam yapmıyorum, çıkıyorum diyo, çıkıyo yani. Ben hangi iş olsa yok yapmam, yok bana zor gelir demem yani. E şimdi ben bakıyom herkes çalışıyor. Niye? Yani ekonomi zorlaştı, her şartlar zorlaştı yani. Ama hiç kimse de mutlu değil. Şöyle ben bakıyorum, otobüsle gidiyorum, geliyorum. Bi insanın gülcükler attığını, bi insanın neşeli olduğunu göremiyorum yani.

İşe gidip geliyorum yani. İki tane maske kullanıyorum. Eldiven kullanıyorum. Girer girmez mesela ellerimi yıkıyorum. Elimden geldiği kadar dikkat ediyorum. Çünkü ben yemek de yapıyorum ya..araba tamiri var, ordaki işçilerin hiç birisi maske kullanmıyor içeride. Mesela yanıma geliyor, ben içerde yemek yapıyorum. Bunların hiçbiri maske kullanmıyor. Ama ben mutlaka kullanıyorum. Hiç ağzımdan maskeyi çıkartmam. Çünkü ben kendi sağlığım için yani. Evde kalın diyor. Tamam, evde kalın da bu insanlar ne yiyecek. Hani diyelim ki ben geçen sene çalışmıyordum, o zaman bu ev ne yiyecek. Ben sana soruyorum. Ha şimdi ben şu anda çalışsam inan ki biz çok perişan oluruz. Niye? Zaten biz krediyle ev almışız. Abinin maaşı krediye kesiliyo, yakıta kesiliyo. O zaman bu ev ne yiyecek? Yetmiyo bile aldığı emekli maaşı yani onlara. Allah'tan ben çalışıyorum. Ama çok tanıdığımız, eşimiz dostumuz çalışmıyo yani. Çoluğuna çocuğuna ne yedirir? Ve çalışsa bile asgari ücret nasıl yetecek? Ben sana soruyorum. Sen kaynımı tanıyon, iki tane çocuğu var. Evi de kira. Asgari ücret alıyo. Bu adam ne yiyecek? Kiraya mı verecek, yakıta mı verecek, suya elektriğe mi verecek, telefonlara kontür mü alacak? Ne yiyecek? Yavan ekmek yani. Yavan ekmek yer.

Şöyle yani..Ankara iyidir, Ankara'da çalıştım, iş buldum değil. Hangi şehirde kalsan insan iş bulur. Şöyle yani..o zaman telefonlar yoktu. Buzdolapları yoktu. Evlerde televizyonlar yoktu, elektrikli süpürge yoktu, çamaşır makinası yoktu. Biz mesela çamaşırı dışarda su kaynatıp da elimizde yıkardık. Elektrikli süpürge yoktu. Kilimleri elimizde haftada her gün dışarı çıkartıp çırpardık. E buzdolapları yoktu, aldığımız, pazardan getirdiğimiz eşyayı gastenine üstüne sererdik. Önce hangisi çürüyosa, hangisi ezikse onu kullanırdık. Marketler yoktu. Ama sanki oldu da iyi mi oldu şimdi. Bugün aldığın bir şeyi yarın alamıyorsun yani.Kalorifer yoktu, herkes kovalı soba yakardı veya kovasız soba yakardık, külü temizlerdik. Kömür yakardık. Gecekondu tabii ki güzeldi. Komşu ilişkisi yani çok güzeldi. Ben gecekonduyu seviyorum. Önceki

oturduğum binada da komşu ilişkisi iyiydi ama bu Eryaman'da hayatta hiç kimse kimseyi tanımiyo. Ben 4 senedir ki bu evde oturuyorum daha ben binamda sade bi aileyle..o da benden sonra aldı da ben ona hoş geldine, evin hayırlı olsun gittim. Sonra o da bana geldi. Yani daha bugüne dek kim oturuyo, kim kimdir, necidir ben bilmem. Aslında bu benim oturduğum bina da site yani. Kimse kimseye gitmiyor. Hele bu hastalık çikalı tamamen insanlar koptu da bilmiyorum bu Eryaman'da hiç kimse kimseye gitmiyo yani. Komşu ilişkisi bitti yani senin anlayacağın. Gittikçe kötüye gidiyoruz. Hiç umutlu da değilim. Hiçbir beklentim de yok. Kötü olmayalım da ben iyiyi beklemiyorum. Valla kafanı kullanırsan bayan olmak çok güzel, iyi bişey. Kullanmayı bilersen ama. Kullanmayı bilmezsen çok kötü bişey. Çünkü televizyonları izliyoruz. Esra Erol'un programını izliyoruz. Yani hiç iyi bir şey göremiyorum yani ben. Ama çok akıllı olman gerekiyo yani. Hele gençlerimiz için yani. Aha biz geldik gidiyoz da iyi güne kalmadık hani kendi bakışına göre yani. Önce kendi alnının lekesi için, sonra da kendine sahip çıkacaksın. Hiçbir zaman ezilmeyeceksin, kendini ezdirmeyeceksin. Ayağının üstünde durmasını bileceksin. Sonuçta yani her yönüyle..vay ben erkeğimin köşesinde duruyorum, vay ben erkeğimin şuyunda..hayır! Kusura kalmasın. Kadın gibi kadın olmasını istiyorum ben kadınların. Hiçbir zaman ezilmesinler, dik dursunlar.